Tapınakçılar Siyonistler ve Masonlar – İkinci Kitap

Bölüm 4

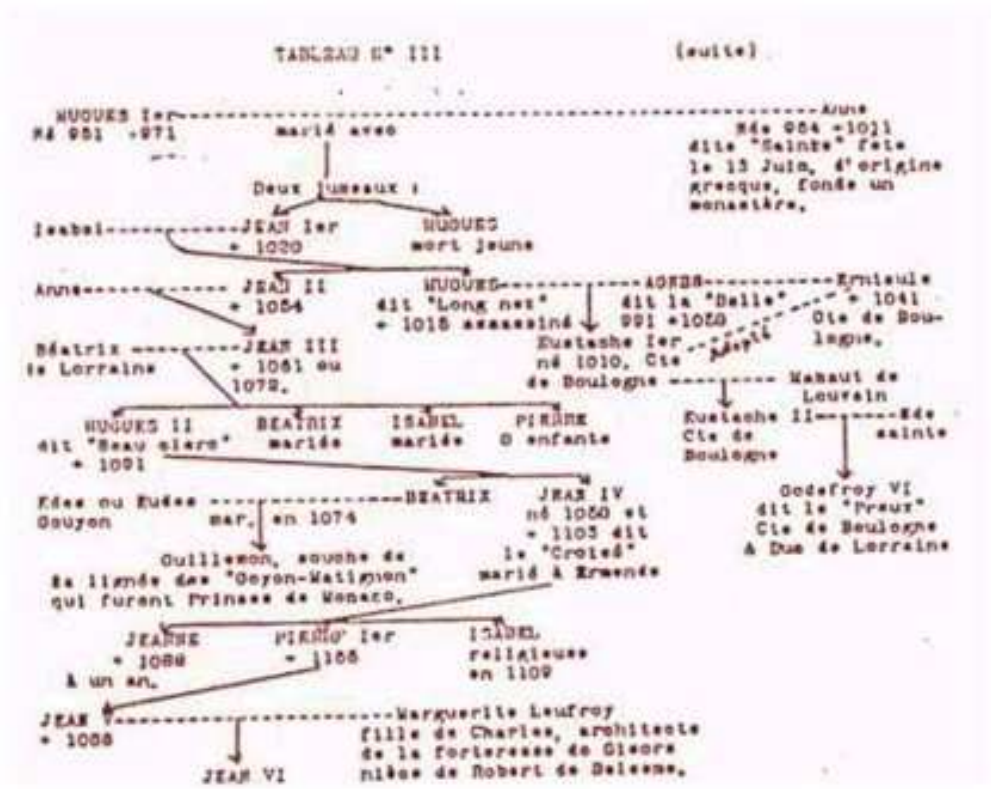
Önceki Bölüm : Siyonistler

Entrikalar Zinciri

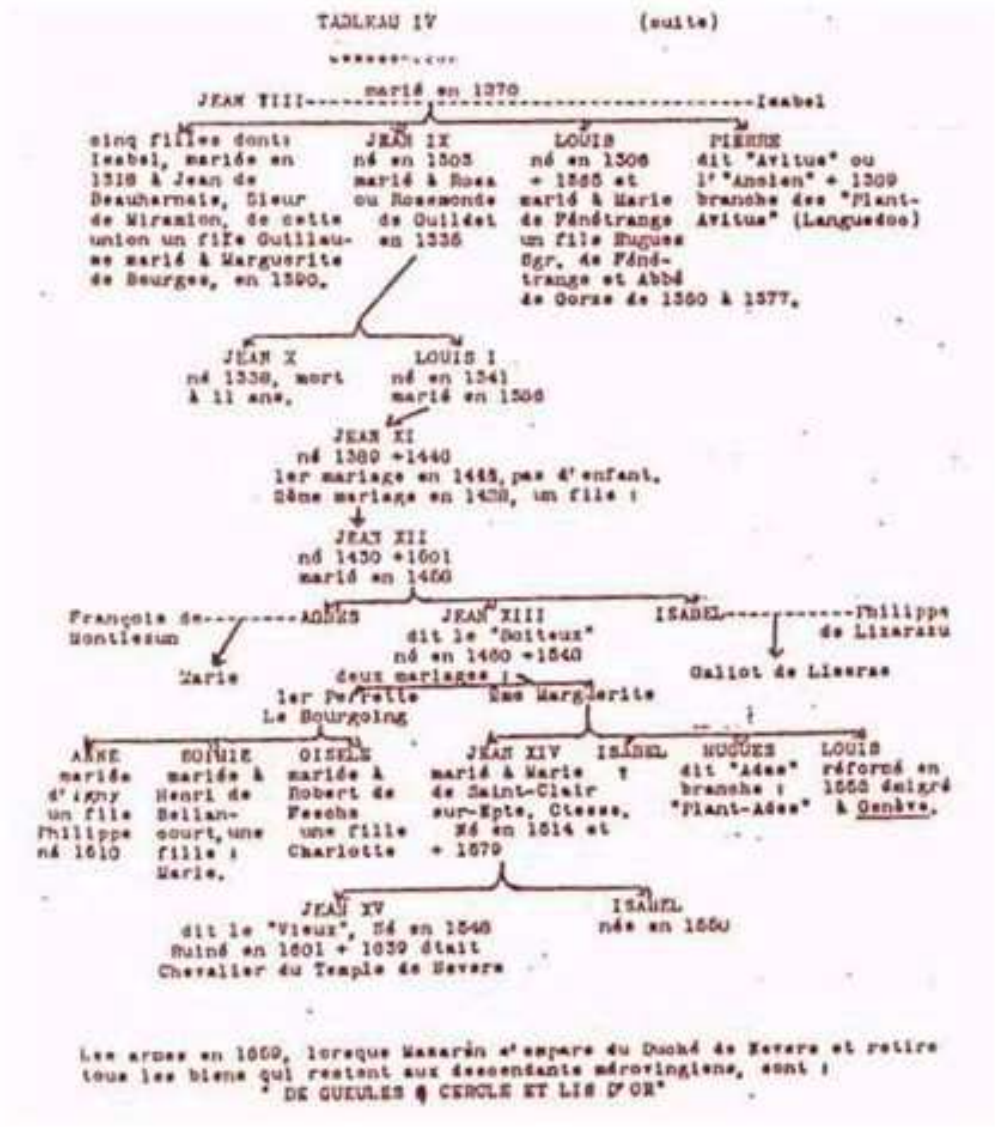
İkide birde Paris'teki Milli Kütüphane'de "Gizli Dosyalar" adı altında yer alan birtakım belgelere değiniyoruz. Çaresiz çünkü çok önemli…

Bunlardan birinde birtakım soy ağacı çizelgeleri var. Bu çizelgeler daktiloyla yazılmış, bağlantılar elle çizilerek gösterilmiş. Görünümünden, bu düzenlemenin çok eski tarihli olmadığı, bir 20.yüzyıl ürünü olduğu anlaşılıyor.

Üç numaralı çizelgede Godfrey de Bouillon'un adı da görülüyor. Aşağıda, bu çizelgenin buraya sığdırabilmek için küçültülmüş kopyasında, Godfrey'in adı, sağ yandaki kolun en altında "Godefroy VI" olarak yer alıyor.

Kaynak: http://www.pharo.com/ (2004)

Kuşkusuz bu çizelgenin güvenilirlik ölçüsü belli değil. Çünkü Godfrey'in ne kardeşi ne de oğlu gösterilmiş. Bu soy ağacının diğer kolları yakın tarihlere doğru sürüyor ama Godfrey'in adının yer aldığı kol orada bitiveriyor.

Dolayısıyla bu soy ağacı çizelgesi, sanki iki belirgin amaç taşıyarak düzenlenmiş izlenimini veriyor:

1. Godfrey'in hangi soydan gelmiş olduğunu gösterebilmek;
2. Sonraki sayfalarda adı geçenlerin aynı soyu sürdürdüğünü belirtmek.

Önceki sayfalar izlenince; Godfrey'in soyunun, Merovenjler'e kadar uzandığı görülüyor. Aslında Godfrey de Bouillon'un soy ağacı başka kaynaklardan da çıkarılabilir. Birtakım sapmalar görülebilir ama sonunda aynı noktaya varılır. Bu belgenin diğer soy ağacı düzenlemelerinden farklı olan özelliği, Siyon Örgütü ile bağdaştırılması, buna özellikle dikkat çekilip, Fransa, Avusturya, İspanya ve İskoçya başta olmak üzere daha birçok ülkenin ünlü ailelerine de değinilmesidir.

Daha yakın tarihlere gelinince, 14. yüzyıl ve sonrasında Lorraine ailesinin yanı sıra Guise ailesi de dikkati çeker. Bunu yukarıda 3 numaralı çizelgenin alt bölümü ile 4 numaralı çizelgeyi izlediğimizde görebiliyoruz.

Kan Davası

15. yüzyıl sonlarına doğru, Guise ve Lorraine aileleri, o sırada Fransa tahtındaki Valois hanedanını yıkmak için el ele vererek uzun vadeli bir plan hazırlamıştı. Amaçları Fransa'daki krallığı ele geçirmekti ama dahası da vardı. Papalığa da göz dikmişlerdi. Aslında, bu yeni bir tasarım değildi ama ilk kez bu dönemde açıkça gösterilen etkinliklerle ortaya çıktı.

Bu girişim, "Kutsal Roma İmparatorluğu'nu Merovenjler dönemindeki görkemine kavuşturmak, sonra da sahibine teslim etmek" gibi, kendilerince ulu olarak nitelenen bir ülkü uyarıncaydı. Nitekim bu aileler Siyon Örgütü ile âdeta özdeşleşmekteydi. Fakat bu ülkü, bir bakıma, 8. yüzyılda Karolenjlerin Katolik Kilisesi ile iş birliği ederek çevirdiği bir entrika sonucunda öldürülen 2. Dagobert'in öcünü almak olarak da nitelenebilir.

Hem tüm Avrupa ülkelerini hem Papalığı, ikisini birden ele geçirmek... Hepsinden birden öç almak…

Dehşetli bir dava!...

Dünya yüzünde tarih boyunca görülmüş en kapsamlı, en diretmeci, en uzun sürmüş, günümüzde bile sona ermemiş bir kan davası…

Öyle bir dava ki, yüzyıllar boyunca devletler, ordular ve çeşitli kurumlar bu işe bulaştırılmış… Birçok iyi niyetli ve saf insan, bir satranç oyunundaki piyonlar gibi kullanılmış, farkında bile olmadan bu emellere âlet edilmiş.

Guise ve Lorraine

Guise ve Lorraine aileleri, Protestanlık akımının giderek gelişme ve yaygınlaşma gösterdiği 16. yüzyıl ortalarında; dış görünüşte dinde reform eylemlerine karşıt bir tutum sergiledi. Sanki Katolik Kilisesi'ne gönülden bağlıymış gibi bir izlenim de verdiler. Hatta gençleri arasından seçilmiş kimilerinin birer Katolik din adamı olarak yetişmesine özen gösterdiler. İleride bir piskopos, sonra başpiskopos daha sonra kardinal olabilmesi için ellerinden geleni yaptılar.

Böylece, günü geldiğinde ve ortam elverdiğinde, içlerinden birinin papa olarak seçilebilmesi şansını yükseltmeye çalışıyorlardı.

Bunun için çok uğraştılar ama her iki aile de gerek ayrı ayrı gerekse ortak olarak düzenledikleri girişimlerden kendi lehlerine kesin sonuç elde edemedi. Kimileri kardinal olabildi ama papalığa ulaşmak öyle pek kolay değildi.

Bunun üzerine stratejilerini değiştirip, Papalığı zayıflatmayı öngördüler. Katolik Kilisesi Konseyi'nin 1562 yılında İtalya'nın Trento kentinde düzenlenen toplantısında, Lorraine Kardinali Charles de Guise, Papalığın merkezi yönetim tarzından kurtarılmasını, yerel başpiskoposlara özerklik tanınmasını istedi. Ancak bu tasarımını diğer kardinallere kabul ettiremedi. Başarabilseydi, Katolik Kilisesi'nin yapılanma tarzı değişecek, sonraki yıllarda papa artık bir dini lider olamayacaktı.

Guise ve Lorraine aileleri, bir yandan da kendilerini Fransa'nın İngiltere'ye karşı haklarını gözetip savunan yurtseverler olarak göstermeye çalışıyordu. Nitekim 1548 yılında François de Guise, Calais limanını İngilizlerin elinden kurtarıp İngiltere'nin Normandiya üzerindeki egemenliğine son verdi. Böylece âdeta bir ulusal kahraman niteliğini kazandı. Ancak bu da pek bir işe yaramadı. Fransa demokratik bir ülke değildi ki, bundan ötürü François de Guise halkın sevgisini kazanarak iktidara doğru ilerleme şansı elde etsin!...

Bu yüzden, 1188 yılında Normandiya'daki o görkemli karaağacın boşuna kesilmiş olduğunu düşünenler vardır. Ancak unutmayalım ki o ağacın kesilmesi, sadece Fransa ile İngiltere arasında bir türlü çözümlenemeyen uyuşmazlığın sonucu değildi. Hatta sırf iki kralın bireysel tutkularından kaynaklanmış olsa bile, Siyonistler ile Tapınakçıların Kudüs'te olup bitenler nedeniyle ayrılışının ertesinde, Siyon Örgütü'nün yeniden ve bir başka çehre altında örgütlenişinin simgesi haline dönüştü.

*** * ***

Bu işlerin içine çağın ünlü kâhini Nostradamus'un da adı karışır; elbette genel tarihte onun hakkında anlatılmış olanlardan çok daha farklı bir biçimde...

Gençliğinde yıllarca Lorraine ülkesinde bulunmuş, oradaki tarikatlara girip çıkmış olan Nostradamus, ünlü bir astrolog hatta bir medyum olduktan sonra Fransa Krallığı'na hizmet vermeye başlamış. Fakat bu arada Lorraine ve Guise aileleri lehine casusluk etmiş; sarayda elde ettiği bilgileri onlara aktarmış. Kehanetlerinden bazıları günümüzün birikimiyle incelendiğinde; bunlardan birçoğunun aslında hiç de "kehanet" falan olmadığı, geleceğin olasılıklarından çok o tarihlerde bilinmeyen olaylar olduğu anlaşılıyor. Üstü kapalı olarak Merovenjlere, Tapınakçılara, Siyonistlere değiniyor. Kehanet diye nitelenmiş olan bu sözlerden bazılarının, Fransa'nın güneyindeki Languedoc bölgesine bir zamanlar egemen olan Vizigotların orada kurduğu Razès Kontluğu ile de yakın bağlantısı var. Arada sırada "ulu krallık" diye bir şeyden söz ediyor ve bunun kaynağının Languedoc'ta olduğunu belirtiyor. Bu anlatımıyla ne demek istediği bugün açıkça belli oluyor. Nostradamus'un üst düzeyde bir Siyonist olduğunu bilince, bu yaptıkları hiç de beklenmedik sayılmaz.

İskoç Muhafizlar

15. yüzyılda Fransa'da yalnızca İskoçlardan oluşan bir askerî birlik kurulmuştu. Bu ülkede böyle bir askerî gücün oluşturulması, daha 1326 yılında yani Robert Bruce sağ iken tasarlanmıştı.

Robert Bruce, Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nın kapatılışının asıl sorumlusu olan Fransa Kralı 4. Philippe ile hiç geçinememişti. Bir süre sonra kral olan 4. Charles ile, her iki ülkenin ortak çıkarı bakımından anlaşabilmişti.

İskoç ve Fransız kralların anlaşması, sonraki dönemlerde de geçerli sayıldı. Buna göre; İskoçya Fransa'yı askerî güç bakımından besleyecek, Fransa da her koşul altında İngiltere'ye karşı İskoçya'yı destekleyecekti.

1424 yılında Fransa'nın İngiltere ile tutuştuğu savaşta Fransız ordusunda yer alan İskoç askerleri büyük yararlılık gösterdi. Bunun üzerine bir İskoç askerî birliği, Fransa kralının sürekli koruyucusu olmak üzere görevlendirildi.

1445 yılında Fransa Kralı 7. Charles güçlü bir ordu kurdu. Bu orduda yalnızca İskoçlardan oluşan bir özel birlik vardı. Bu birliğe "Compagnie des Gendarmes Ecossais" *(İskoç Jandarmaları Bölüğü)* adı verilmişti. Bu birlikte görevli olan askerlere açıktan birtakım haklar, komutanlarına ise "olağanüstü" denilebilecek ayrıcalıklar tanınmıştı. Sonraları, bu bölükten özenle seçilerek alınan askerlerle biri "Garde du Roi" *(Krallık Muhafızı)*, diğeri de "Garde du Corps du Roi" *(Kralın Koruması)* adı altında olmak üzere iki manga kuruldu. Hepsine ise kısaca **"Gardes Ecossais"** *(İskoç Muhafızlar)* denir oldu. Bu bölük, sırf askerî bakımdan âdeta Tapınak Şövalyelerinin bir kopyasıydı ama papaya değil, Fransa kralına bağlıydı.

Tapınak Şövalyelerinin papaya bağlılık ölçüsü tartışılabildiği gibi, İskoç Muhafızların Fransa kralına bağlılık düzeyi de sorgulanabilir.

Ancak İskoç Muhafızlar, Tapınakçılar gibi herhangi bir ekonomik etkinlik göstermedi, kurumsal olarak herhangi bir mal ve mülk de edinmediler. Başka ülkelerde örgütlenmeye de kalkışmadılar. Fakat Fransa'da her fırsatta burunlarını politikaya sokmaktan hiç de geri kalmadılar.

1483 yılında Kral 9. Louis ölüp de oğlu 8. Charles daha 13 yaşındayken tahta çıkarıldıktan sonra, Valois hanedanı hayli sıkıntıya sürüklendi hatta sarsıntılı günler geçirmeye başladı. Özellikle Lorraine ve Guise aileleri, Fransa tahtını ele geçirebilmek için tetikteydi. Sıranın kendilerinden birine gelmesini bekleyemez olmuşlardı. Tahta çıkabilmek için fırsat kolluyor, üstelik bunu sadece sabırla ve umutla beklemeyip, yaratmaya çalışıyorlardı.

İskoç Muhafızlar, işte buna karşı çıkmıyordu. Ya sahiden bir şey yapamıyor ya da bu işe karışmak istemiyor, tarafsız kalmayı yeğliyorlardı: Ya Valois hanedanı devrilip de yerine Lorraine ya da Guise ailelerinden biri kral olursa... Herkes önce kendi çıkarını düşünür.

*** * ***

Fransa'da çevrilen entrikaların, dilimizde kullanılan bir deyim uyarınca "Bizans oyunları"nın haddi hesabı yoktu. Üstelik bu oyunların hemen hepsinin sonucu bir "beklenmedik ölüm" ile bağlanıyordu.

Kral 8. Charles, daha tahtın tadına bile varamadan, 28 yaşında öldü. Gençliğinden beri sağlığı pek iyi değildi ama zaten öleceği için mi öldü, yoksa bu ölüm dış etkenlerle hızlandırılmış mıydı, sorgulamaya değer. Çünkü bu arada üç oğlundan hiçbiri dört yaşına bile varamamıştı. Böylece, 8. Charles ölmeden önce ailesi kurutulmuştu ama yetmedi. Tahta, Valois hanedanının bir başka kolundan gelme olup 8. Charles'ın kız kardeşi Jeanne ile evlenmiş olan 12. Louis çıkarıldı.

Bu olay Lorraine ve Guise hanedanları için âdeta yıkımdı. Hırçınlaştılar... Bundan böyle, Valois hanedanının bireylerini dolambaçlı yollardan giderek devre dışı bırakmaya çalışmak yerine, açıkça saldırıya geçmeye hazırlandılar. Kralın henüz bir oğlu olmamışken onu ortadan kaldırmak önlerini açardı. Ancak İskoç Muhafızlar, belki de tüm tarihçeleri boyunca sadece bu dönemde koruma görevini gerektiği gibi yerine getiriyor, Fransa Kralını gerçekten de çok iyi koruyordu.

12. Louis, 1515 yılında öldü. Guise ve Lorraine hanedanına gün doğdu.

Heyhat!...

Krallığa, yine Valois hanedanından François getirildi. Lorraine ve Guise aileleri bir kez daha çöküntüye uğradı. Üstelik Kral 1. François, tam 30 yıl boyunca tahtta kalmayı başardı.

Bu dönem içinde entrikalar yine başladı. Kralın, babasıyla adaş olan büyük oğlu 1536 yılında 18 yaşındayken öldürüldü. Orléans dükü unvanı verilmiş en küçük oğlu Charles da 1545 yılında ortadan kaldırıldı. Fakat kralın ikinci oğlu Henri'ye dokunmayı başaramadılar.

2. Henri, 1547 yılında taç giyerken, tüm bu olup bitenlerin farkındaydı. Lorraine ve Guise ailelerinin İskoçlar ile olan akrabalık ilişkilerini ne göz ardı ediyor ne de küçümsüyordu. Bu nedenle İskoç Muhafızlara pek güvenmiyordu. Bu bölüğü kapatıp atabilirdi ama satın almayı yeğledi. Askerlerin ücretlerini, komutanların ayrıcalıklarını artırdı. Olanaklarını genişletip Fransa'da mülk edinmelerini teşvik etti. İskoç Muhafızları Fransızlaştırmaya çalıştı.

İskoç Muhafızlar buna karşın her fırsatta Lorraine ve Guise ailelerini destekleyip, onlara yardımcı olmaktan geri kalmıyordu. Bunu apaçık bir şekilde yapmakta değillerdi; ne de olsa doğrudan Fransa Kralının buyruğu altındaydılar ve ona hizmet ediyorlardı ama iş dönüp dolaşıp öyle oluyordu.

*** * ***

1559 yılında Fransa Kralı 2. Henri, büyük kızı Elizabeth'in İspanya kralıyla evlenmesi nedeniyle büyük bir şenlik düzenledi. Avrupa'nın hemen her yerinden krallar, prensler, dükler, baronlar, herkes gelmişti.

Bu tür şenliklerde çeşitli yarışmalar yapılırdı. Ev sahibinin de bu yarışmalarda yer alması, öteden beri benimsenmiş bir gelenekti.

Dövüşlü yarışmalara pek meraklı, üstelik hayli yetenekli de olan 2. Henri, önce Savoie Dükü Carlo Emanuele, ardından François de Guise ile kapıştı. İkisini de alt etti. Öyle sevindi, öyle gururlandı ki, bu kez er meydanına daha güçlü birini, İskoç Muhafızların komutanını davet etti.

Komutan Gabriel Montgomery, bu karşılaşmada Fransa Kralını çok ağır bir biçimde yaraladı. Ölmesine neden oldu.

Bu olay gerçekten bir kaza mıydı, yoksa çevrilmekte olan entrikaların önceden planlanmış bir parçası mı?

Bu soru hiçbir zaman kesin yanıt bulamadı.

Şurası kuşkusuz ki, şayet kralın ölümüne Gabriel Montgomery değil de gelecekteki kral adaylarından biri olan François de Guise neden olsaydı, tahta çıkabilme şansını tümüyle yitirirdi. Gerçi bundan bir buçuk yüzyıl kadar önce İskoçya'da Robert Bruce, John Comyn'i öldürerek tahta çıkmayı başarmıştı ama Protestanlığın hızla gelişmekte oluşuna karşın henüz Katolik Kilisesi'nin sözünün geçmeyi sürdürdüğü Fransa'da, bu iş öyle kavga ederek, rakibini öldürerek yürümezdi. *Karda yürüyeceksin, izini belli etmeyeceksin!*

Entrikaya Karşı Entrika

Fransa Kralı 2. Henri'nin beklenmedik ölümünden sonraki otuz yıl boyunca, hem Lorraine ve Guise, hem de Valois hanedanlarının bireylerinin karşılıklı olarak öldürülmesi evresi başladı. Fransa'nın tüm tarihi boyunca geçirdiği belki de en karışık, en çapraşık dönem budur: 1560 ile 1590 yılları arası.

2. Henri'nin 13 yaşındaki oğlu 2. François'nın krallığı ancak bir yıl sürdü.

Kimin kral olması gerektiği konusundaki soy sırası sorunları çözüme ulaştırılınca, krallığın Guise hanedanına geçmesi gerektiği belirlendi.

Guise ve Lorraine aileleri büyük bir «Oh!» çekti.

Zafer kutlamalarına başladılar.

Bu arada, François de Guise'in oğlu Henri de Guise, Kral 2. Henri'nin küçük kızı Marguerite ile bir aşk serüveni yaşamayı başarmıştı. Böylece Guise ailesi ya zorla ya da gönül yoluyla fakat mutlaka en geç bir nesil sonra Fransa tahtını elde etmeye kararlıydı.

François de Guise tam tahta çıkmaya hazırlanıyordu ki, öldürülüverdi.

Guise ve Lorraine ailelerinin hevesi kursağında kaldı.

Üstelik Kraliçe Catherine de Medici, kızını Guise ailesinden birine vermeye karşı kesin tavır koyarak, İspanya kralının oğlu ile evlendirmeye kalkıştı. Onu başaramayınca, Bourbon dükü ile baş göz etti. O tarihte bilmese de, böylece kızının sonradan Fransa Kraliçesi olmasını sağladı.

Fransa tahtı üzerindeki hak, yine Valois hanedanına dönmüştü. Bu arada öldürülmüş olan 2. François'nın küçük kardeşi Charles-Maximilien, daha on yaşına gelmemişken 9. Charles IX adıyla kral ilân edildi. Hiç olmazsa onun kral sayıldığı dönem biraz daha uzun sürebildi: 14 yıl. Tam gerçekten de krallık yapabilecek yaşa gelmişti ki, o da ortadan kaldırıldı. Bu sırada öncelikle kralı korumakla görevli İskoç Muhafızların nerede ne yaptığı belli değil…

Bu kez 2. François'nın diğer kardeşi Edouard-Alexander, 3. Henri adıyla tahta çıkarıldı.

Valois hanedanının egemenliğini sürekli kılmak kaygısına düşen 3. Henri, kendinden sonra tahta çıkma sırasının yine Guise ailesine geçmesini önlemek için bir karşı entrika düzenledi. 1588 yılında gerek François de Guise'in oğlunu gerekse Lorraine kardinali olan kardeşi Charles de Guise'i öldürttü.

Ertesi yıl ise Guise ve Lorraine ailelerinin yandaşları bir punduna getirip Kral 3. Henri'yi resmen katletti.

İskoç Muhafızları hiç sormayın!...

Ancak bu son olayı ne Guise ne de Lorraine hanedanı doğrudan üstlendi. Kralın alenen eşcinsel oluşu ve olur olmaz herkesle ilişkide bulunuşu, bu cinayetin nedeni olarak gösterildi.

*** * ***

Tıpkı yeterince gelişmemiş ülkelerde günümüzde bile görülmekte olan bu gibi karşılıklı öldürmelerin benzerleri 16. yüzyılda Fransa'da art arda yaşandı. Daha birçoğu var; saymakla bitmez.

Birbirini izleyen olaylar, ancak 1589 yılında az önce adına değinmiş olduğumuz, 2. Henri'nin küçük kızı Marguerite ile evlenmiş olan Bourbon dükü, 4. Henri adını alarak Fransa kralı olduğunda duruldu.

Böylece Valois hanedanının Fransa tahtı üzerindeki egemenliği sona ermiş, Bourbon egemenliği başlamış oldu.

Lorraine ve Guise aileleri sonunda Valois hanedanını Fransa tahtından uzaklaştırmayı başarmıştı ama bu işi Bourbon hanedanı için de sürdüremezlerdi çünkü onların da bir süre için krallık için umudu kalmamıştı. Artık Fransa'da tahta çıkmaya aday olabilecek kimseleri yoktu.

4. Henri, garip denilebilecek bir tutum sergiledi. Bir yandan Protestan iken Katolik olmayı kabul etti ama diğer yandan da 1598 yılında yayımladığı **Nantes Buyruğu** ile Fransa'da Protestan olanlara, eylemlerini sınırlı tutmaları koşuluyla inanç ve tapınma özgürlüğü hakkı tanıdı.

Böylece Fransa, 17. yüzyıl boyunca neredeyse Avrupa'nın tümünü sarmış olan, tarihte "30 Yıl Savaşları" olarak anılan din çatışmalarının bir nebze dışında kalmış oldu.

Çok daha sonra, 1685 yılında Kral 14. Louis, tam o sıralarda İngiltere'de olup bitenlerden esinlenerek Fransa'da Protestanlığı yasakladı ama o bambaşka bir olaydır ve buradaki konunun dışında kalır.

4. Henri, İskoç Muhafızların varlığının sürmesini bireysel olarak kendisi için yararsız, Fransa açısından ise hayli tehlikeli gördü. Bu bölükteki askerlerin sayısını azaltıp komutanlarına öteden beri tanınmış olan ayrıcalık ve yetkileri kısıtlamaya girişti. İskoç Muhafızlar, Fransız ordusunun sıradan bir bölüğüne dönüştürüldü. Üstelik aralarına Fransızların da katılması sağlandı.

Her şeye karşın bu askeri birlik 17. yüzyıl sonlarına kadar varlığını sürdürdü. Bölüğün komutanının bir İskoç soylusu olmasına ilişkin gelenek korundu. Öyle ki, bu bölükte yer alan İskoç askerlerden Masonluğun genel tarihinde de söz edildi. Hem öylesine söz edildi ki, bir açıdan bakıldığında sanki günümüzdeki Masonluğun ilk locaları bu askeri birliklerde oluşturulmuş gibi bir izlenim bile oluşturuldu. [Bu konuya daha sona geleceğiz.]

Kardinal Mazarin

1610 yılında Fransa tahtına yine bir çocuk, o tarihte henüz dokuz yaşında olan 13. Louis çıkarılmıştı. Bu sırada ülkeyi yöneten asıl güçlü kişi Plessis de Chinon Kontu, Kardinal Armand Emmanuel Richelieu idi.

Kardinal Richelieu, Fransa'da önceki dönemlere oranla daha tutarlı sayılabilecek bir düzen sağladı. İşte "30 Yıl Savaşları" da o sıralarda patlak vermişti. Tarih kitaplarında bunların dinsel nedenlerden ileri geldiği yazılıdır. Kuşkusuz onun da etkisi vardı; nitekim açık olarak görülen, Katolikler ile Protestanların boğuşmasıydı. Fakat perde arkasında kalmış örgütsel ve politik nedenler göz ardı edilemez. Protestanları, Lahey'e kaçmak zorunda kalmış olan Bohemya Kralı Friedrich ile birlikte Rozkruacılar da destekliyordu.

1633 yılında, o tarihe kadar çevrede olan biteni izlemekle yetinmeyi yeğlemiş olan Kardinal Richelieu, sonunda Fransa'yı da bu savaşa soktu. Amacı, Avrupa'daki bu karışıklıktan yararlanarak, Fransa'nın egemenlik alanını genişletmekti. Bunun için de, Fransız halkının çoğunlukla Katolik olmasına karşın Rozkruacılar ile iş birliği etmekten, açıkçası Protestanlardan yana çıkmaktan kaçınmadı.

Ülkesi Fransa ile Almanya arasında sıkışmış olan Lorraine ailesinin de bu işin içine girip karışıklıktan yararlanmaya kalkışmaması düşünülemezdi.

O sırada 13. Louis'nin tek erkek kardeşi Orléans Dükü Gaston d'Orléans tahta çıkmak üzere sıra bekliyordu. Hemen bir yolu bulunup, Lorraine dükünün kız kardeşi Marie de Medici onunla evlendiriliverdi. Gaston tahta çıkarsa, bir kuşak sonra Lorraine ailesi Fransa tahtına sahip olabilirdi. Bir tek bu tasarım bile şimdilik olanca gücüyle Gaston'a destek vermelerine yeterdi.

Ancak 1638 yılında, evliliğinin üzerinden 23 yıl geçtikten sonra 13. Louis bir erkek çocuk sahibi oluverdi. İşte bu çocuk, 14. Louis adıyla yakında tahta çıkacaktı.

Kritik bir soru: Bu çocuk gerçekten Kral 13. Louis'nin oğlu muydu, yoksa bu doğum karşı entrikacıların bir düzenlemesi miydi?

Kimilerine göre; bu çocuğun asıl babası Kardinal Richelieu, kimilerine göre ise selefi Kardinal Jules Mazarin idi. Eğer bu doğru ise, ortada açıkça bir skandal var demekti. Nitekim 13. Louis öldükten sonra İspanyol asıllı dul karısı Anna, gizlice Kardinal Mazarin ile evlendi. Böylece, ikisi arasında bir "aşk" yaşanmış olduğu ortaya çıktı çıkmasına ama çok sonra…

14. Louis'yi doğuranın Anna olduğu nereden belliydi?

Ne fark ederdi ki!... Avrupa hanedanları bu gibi skandalları çok görmüştü. **Asıl önemli olan, kimin oğlu olduğu değil, kimin oğlu olması gerektiğiydi.**

Guise ailesinin umudu yine suya düşürülmüştü ama bu kez Lorraine ailesi direnmekte kararlıydı. 14. Louis'nin tahta çıkmasını engellemeye çalıştılar. Bu girişim ise, 1642 yılında Fransa'da on yıllık bir iç savaş çıkmasına neden oldu.

Nicolas Fouquet

Siyon Örgütü'nün Fransa'daki entrikaların dışında kalması olanaksızdı. Hatta bunların hepsinin içinde doğrudan yer almaktaydı.

Şimdi durup dururken Fransa'da tahta Bourbon hanedanı yerleşmişti. Bu kez onu uzaklaştırmak, bunun için de önce Kardinal Jules Mazarin'i etkisiz duruma getirmek gerekiyordu.

Bu sıralarda Fransa'da yer yer "**Compagnie de Saint-Sacrement"** *(Şarap-Ekmek Ayini Arkadaşları)* adlı bir topluluğun adı dolaşmaya başladı. Bu da, elbette her zaman olduğu gibi perde arkasında kalan Siyon Örgütü'nün sahnedeki oyuncularından başka bir şey değildi. Çok iyi organize edilmişti. 1620'li yılların sonlarına doğru, bu kitapta daha sonra sözünü edeceğimiz Rozkrua Tarikatı'nın etkinliğinin arttığı, herkesin bu tarikatı merak ederek üyesi olmaya can attığı bir sırada kurulmuştu. Buna bakarak, bu örgütün Rozkruacıların bir kolu olduğu da söylenmiştir.

Krallığı elinden kaçırmış olan Gaston d'Orléans gibi birçok üst düzey soylu bu örgütün üyesiydi. Fakat hepsi de kendilerini ileri sürmeyip, geri planda kalıyordu. Ön saflarda hep başkaları, genellikle ikinci düzeydeki soylular görünmekteydi.

17. yüzyılın ortalarında bu örgütün başına geçen Nicolas Fouquet, Longueville Düşesi Anne Geneviève de Bourbon ve Narbonne Başpiskoposu François Fouquet'in kardeşiydi. 1653 yılında Fransa'nın en güçlü kişilerinden biri olup çıktı. Fransa Krallığı'nın tüm hazinesi onun elinden geçiyordu. Hele 1661 yılında Kardinal Mazarin ölünce, Nicolas Fouquet, âdeta başbakan gibi bir düzeye gelmişti. Bireysel olarak ise, kralı bile kıskandıracak ölçüde lüks ve savurgan bir yaşam sürüyordu.

Ancak bu süper lüks yaşamı sadece birkaç ay sürdü. «Bu değirmenin suyu nereden geliyor? Yoksa Nicolas Fouquet Fransa'nın hazinesini mi yiyor?» diye Kralın kulağını bükenler oldu. Kimileri de Nicolas'ı, kendisine gelmesi, biraz daha önlemli olması, özellikle harcamalarını kısması için uyarmıştı.

Kral 14. Louis, Nicolas'ın hizmetlerinden, gösterdiği yararlıktan hoşnuttu. Zararı yok, biraz da kendisine yontsundu. Sanki başkaları yapmıyor muydu!...

Nicolas da Kralın böyle düşündüğünün farkındaydı. Kendisini yeterince güvende görüyor, umursamıyor, rahat davranıyordu. Ona göre; Kral onsuz yapamayacağı için ona dokunmazdı.

Bu durum, Louise de la Valliere adlı bir kadına yanaşıp açıkça kur yapmaya girişene dek sürdü. Kral işte bu işten hiç hoşlanmamıştı. Nicolas Fouquet, kralın Charles de Batz-Castelmore adlı özel koruması tarafından tutuklanıp, sorgusuz-yargısız hemen hapse atıldı. Öyle bir atılış ki, ölene dek orada kalmak ve hiç kimseyle de görüştürülmemek üzere.

Kralın bu özel koruması da kim? Bu olaylar ile bağlantısı ne?

Aslında bağlantısı yok ama yazar Alexander Dumas, "Üç Silahşörler" adlı ünlü yapıtıyla onun takma adını ölümsüzleştirdi: **D'Artagnan** *(Dartanyan)*.

Peki, şu adı geçen kadın kim?

O da önemli değil... Kral 14. Louis'nin metresiydi. Nicolas Fouquet ne yazık ki bunu ancak tutuklanıp hapse atıldıktan sonra öğrendi. Kralın özel yaşamı, ülke sorunlarından daha önemliydi. Nicolas Fouquet ne kadar yararlı bir devlet adamı olursa olsun, ona vız gelirdi. [Bu olay bu kadar basit olmayabilir. Sonraki bir bölümde bu olayın bir başka yönünden daha söz edeceğiz.]

Yüz yıl kadar sonra Voltaire, bir yazısında, Nicolas Fouquet için şöye bir söz etmiş:

"O akşam saat 6'da Nicolas Fouquet âdeta Fransa kralıydı. Sabah saat 2 olduğunda ise, hiç kimse."

Compagnie de Saint-Sacrement adlı örgütün Fransa'nın birçok yerinde kolları vardı. Bu kollarda görev alanlar, diğerlerinden bağımsız ve habersiz olarak kendi başlarına çalışırdı. Hiçbiri bir diğer kolun üyelerini tanımazdı. Bu nedenle çok önemli bir kişi hatta Nicolas Fouquet gibi en baştaki adam bile yitirilse, örgüt dağılmaz, çalışmaları sanki hiçbir şey olmamış gibi sürerdi.

Yeni bir üye, önceleri bu topluluğun hayır işlerine eğildiğini, yoksullara yardım eli uzattığını sanırdı. Zaman içinde bilgilendirilir, sınamadan geçirilir, tutum ve eğilimi anlaşılarak güvenilir kişi olduğu belirlendikten sonra, üst aşamalara geçirilirdi.

Sonradan, 19. yüzyıl başlarında İtalya'da, politik amaçlı bir gizli örgüt kurup Batı Avrupa'ya yayılan **Karbonariler**, bu topluluğun organize olma tarzından esinlenmişti. Bu yüzden, her ne kadar Karbonarilerin hep masonlar ile yakınlığı hatta özdeşliği ileri sürülmüşse de, aslında onun ardında da Siyon Örgütü'nün bulunduğunu düşünmemek için hiçbir neden yoktur. [Karbonariler, daha sonraki bir bölümde gündemimize girecek.]

Kaldı ki, Compagnie de Saint-Sacrement yalnızca ve doğrudan Fransa tahtını ele geçirmeye uğraşan Siyon Örgütü'nün maşası olmakla kalmamıştı. Politikada daha çok etki yaratıp güç kazanabilmek için; aristokratları, parlamento üyelerini, yargıçları, bir de başta kolluk güçleri olmak üzere çeşitli devlet organlarının ileri gelenlerini de elde etmeye yönelmişti. Açıkça devlet içinde devlet…

Nitekim 17. yüzyılın ikinci yarısında Fransa'daki bazı devlet organlarının zaman zaman Krala karşı çıkıp, etkisiz bıraktığı, buyruklarını uygulamadığı görülmüştür. Kimisi bunu Kral 14. Louis'nin zayıf kişiliğine bağlarken, kimisi Compagnie de Saint-Sacrement adlı topluluğun başarısı olarak görür.

*** * ***

Compagnie de Saint-Sacrement adlı topluluğun, Nicolas Fouquet elden gitse, bir daha hiç dönemese bile, örgütlenme tarzı nedeniyle dağılmayıp, etkinliğini sürdürmesi beklenirdi.

Fakat öyle olmadı. Topluluğun diğer ileri gelenleri, tam tersini düşündü. Kollar arasında hiçbir iletişim olmadığı için yer yer kopukluk doğduğu, her kolun bağımsız bir şekilde çalışmasından

verimli sonuçlar elde edilemediği, beklenilen yararın sağlamadığı görüşüne kapılmışlardı. Bu nedenle Paris'te bir merkezî yönetim organı kurup, tüm kolları buna bağladılar. Örgütlendiler.

Böyle olunca, bunu hemen herkes duydu. Topluluğun örgütsel varlığı açığa çıktı.

Buna karşın topluluk gücünü koruyordu. Nitekim şöyle bir örnek: Molière, 1667 yılında yazdığı ünlü **"Le Tartuffe"** adlı komedisinde bu topluluğu hedef almıştı. Bunun üzerine Compagnie de Saint-Sacrement üyeleri, ne yapıp edip, bu oyunun sergilenmesini engellemişti.

Ancak birkaç yıl sonra işler değişti. Bu oyunun tiyatro sahnelerinde yer aldığı görüldü. Bu olgu ise, topluluğun artık gücünü yitirmeye başladığının bir göstergesi sayılmıştır.

20. yüzyılın ünlü Fransız tarihçi yazarı Gérard de Sède, La Fontaine'in de bu topluluğun üyelerinden olduğunu belirtmiştir. Ona göre; La Fontaine "fabl" türünde kaleme aldığı yapıtlarında sıradan insanları değil, Fransa Kralı'nı eleştirip alaya alıyordu.

Nitekim sonunda Kral 14. Louis de bunu anladı ya da anlaması sağlandı. Bu yüzden, La Fontaine'in "Académie Française" *(Fransız Akademisi)* adlı dil ve edebiyat kurumuna alınmasına karşı çıkıp engel oldu. Devlet içinde devlet gibi davranan Compagnie de Saint-Sacrement adlı topluluğun üyesi oluşundan ötürü değil, koskoca Fransa Kralı'nı alaya alacak kadar kendini bilmez (!) biri oluşundan ötürü.

Kralın indinde, kendisinden daha önemli ne olabilirdi ki!

*** * ***

16. ve 17. yüzyıllarda Fransa'daki politik nitelikli tarihsel olayların ya hep Siyon Örgütü'nün çevresinde döndüğü ya da dönüp dolaşıp bir şekilde ona bağlandığı görülüyor. Belki her nerede bir entrika varsa, Siyon Örgütü'nün de hemen o işin içine burnunu soktuğu, ondan yararlanmaya çalıştığı için...

Üstelik bu olaylardan hepsinin ya doğrudan ya da dolaylı olarak Lorraine ve Guise aileleriyle de bir bağlantısı var.

O tarihlerde özellikle bu iki ailenin Fransa tahtını ele geçirmeye ilişkin tutkuları sona ermeyecek gibiydi. Bu bağlamda son bir fırsat da 18. yüzyılda doğdu.

1736 yılında, sözde kalmış olsa da o sırada Kutsal Roma İmparatoru unvanını taşımakta olan Lorraine Dükü François, Avusturya-Macaristan imparatorunun kızı Marie-Theresa Habsburg ile evlendi.

Marie-Theresa 1740'ta imparatoriçe sıfatıyla tahta çıkınca, dolaylı olarak Habsburg-Lorraine hanedanı oluştu. Oğullarından birinin Fransa tahtına çıkması çok uzak bir olasılıktı. Buna karşın, gelecekte ne olur ne olmaz düşünüsüyle kızları Marie-Antoinette, Fransa Kralı 16. Louis ile evlendirildi.

İşte bu evlilik, Lorraine ailesine, amaçlarına ulaşabilme kapısını son bir kez daha araladı. Bu, mutlaka değerlendirilmesi gereken bir şanstı. Ne var ki, gerek Marie-Antoinette'in kimilerine göre "salakça" davranışları gerekse 1789 yılında patlayan Büyük Fransız Devrimi bu fırsatın da kaçmasına yol açtı.

Lorraine ailesi, bu devrimin tam bu sıralarda oluşumunu büyük talihsizlik saydı. Sanki kendileri Fransa tahtında otursaydı, durum çok farklı olabilirmiş, devrimi engelleyebilirlermiş gibi!

Kimilerine göre; aslında Lorraine ailesi buna sevinmeliydi. Hiç olmazsa böylece, aslında Fransız uyruklu olmadıkları için doğrudan giyotinin altına gitmekten kurtulmuşlardı.

Yine bekleyişe geçtiler.

Napoléon Bonoparte'ın imparatorluk dönemiyle başlayan 19. yüzyılda da hiçbir şey değişmedi. Fransa, birbiri ardınca yaşadığı devrim ve karşı devrimlerin sonucunda, geç de olsa cumhuriyeti buldu.

Lorraine ve Guise ailelerinin Fransa Krallığı üzerindeki haklarına (!) ilişkin savları ise hep sürdü.

Siyonistlerin bu savı, eskisi kadar güçlü olmasa da günümüzde bile sürüyor.

Bunun nasıl sürdüğünü, 19. ve 20. yüzyıllarda bu bağlamda ne gibi işler yapmış olduklarını bu kitabın sonraki bölümlerinde göreceğiz.

Şimdi önce 18. yüzyılda Fransa'daki Compagnie de Saint-Sacrement adlı paravanayı kullanmanın dışında, neler yapmış olduklarına şöyle bir bakalım.

Ancak bunun için, filmi biraz geriye sarıp, 17. yüzyıl başlarına dönmemiz gerekecek.

Sonraki Bölüm : Rozkrua